

עמ"ת 46444-10-24 - יונתן בוגלה נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עמ"ת 46444-10-24

לפני:	כבוד השופט דוד מינץ
העורר:	יונתן בוגלה
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (השופט א' חזק) מיום 21.10.2024 <u>במ"ת</u> <u>11691-07-24</u> ד' בחשון התשפ"ה (05 נובמבר 2024)
תאריך הישיבה:	
בשם העורר:	
בשם המשיבה:	עו"ד ליאת יונניאן

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט א' חזק) במ"ת 11691-07-24 מיום 21.10.2024 שבה הורה על מעצר העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

הרקע לערר

1. ביום 4.7.2024 הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו עבירה של ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) ועבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) סיפא לחוק.

על פי האמור בכתב האישום, ביום 15.6.2024 נתגלע סכסוך בין העורר ובין שכנים המתגוררים בסמוך לו בבניין בקיבוץ יטבתה (להלן: מתלון 1 ו-מתלון 2 וביחד המתלוננים) סביב שימוש במאזור. במסגרת הסכסוך, העורר נכנס לדירתו של מתלון 1 (להלן: הדירה) הסמוכה לדירתו, לאחר שסבר

עמוד 1

שהוא נטל ללא רשות מאוורר אשר הונח במרפסת המשותפת לשניהם. בעקבות כך, המתלוננים ששהו בדירה ביקשו מהעורר לצאת ממנה, ולאחר שסירב לכך דחף אותו מתלון 2 אל מחוץ לדירה. העורר הלך לדירתו, נטל סכין, וחזר אל הכניסה לדירה כשהסכין מוסתרת במכנסיו ומתחת לחולצתו. העורר התקדם לעבר מתלון 2 תוך ששאל אותו "אם הוא גבר" ומתלון 2 ענה לו "כן". מיד לאחר מכן העורר הוציא את הסכין ממכנסיו וחתך את מתלון 2 בלחיו השמאלית תוך שצעק לעברו כי הוא "גמור אצלו". המתלוננים נכנסו אל הדירה, מתלון 1 סגר את דלת הדירה ונשען עליה במטרה למנוע מהעורר להיכנס לדירה, ומתלון 2 נכנס לחדר השינה. העורר דחף את דלת הדירה בחוזקה תוך שהפיל את מתלון 1 לרצפה, נכנס לדירה וניסה לפתוח את דלת חדר השינה. הואיל והסכין אשר הייתה ברשותו התעקמה, העורר ניגש למטבח הדירה ונטל משם סכין בעלת להב באורך של 13 ס"מ. כדי להימלט מהעורר, מתלון 2 קפץ מחלון החדר בו שהה וכתוצאה מכך נחבל בידו. גם מתלון 1 ברח מהדירה אך העורר רדף אחריו, הפיל אותו לרצפה, דקר אותו בחזהו ובבטנו וצעק כי הוא "הורג אותו". לאחר מכן העורר עזב את מתלון 1 והחל לחפש אחר מתלון 2. משלא מצא אותו, חזר לעבר מתלון 1 ושאל אותו בצעקות היכן נמצא מתלון 2 מכיוון שברצונו "להרוג אותו". העורר אף נטל ממתלון 1 את מכשיר הטלפון שלו כדי להתקשר למתלון 2 ולאתרו. לאחר מכן, העורר נטל לבנה שהייתה מונחת במקום וזרק אותה פעמיים לעבר מתלון 1 אשר שכב על האדמה, עד שפגע בראשו.

2. כתוצאה ממעשיו של העורר נגרמו למתלון 1 "פצע דקירה בבית חזה ימני עליון, פנאומוטורקס קטן עד בינוני, לצרציה באונה אמצעית ימין ופצע דקירה בבטן שמאלית עליונה". כמו כן, למתלון 2 נגרם שבר בכף היד הימנית וכן חתך באורך של כ-3 ס"מ בלחי שמאל אשר כתוצאה ממנו נותרה לו צלקת.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בדיון שנערך ביום 24.7.2024 טענו הצדדים בעניין קיומן של ראיות לכאורה לביסוס הנטען בכתב האישום. ביום 28.7.2024 קבע בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה נגד העורר וכי המעשים המיוחסים לו מלמדים על מסוכנות גבוהה ביותר. בתום דיון נוסף שהתקיים ביום 30.7.2024 הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בתוך כך נדחתה בקשת הסניגור להורות על קבלת תסקיר שירות מבחן בעניינו של העורר, משנקבע כי לא ניתן לשחררו תוך שמירה על ביטחון הציבור גם אם יוגש תסקיר חיובי בעניינו. זאת לאור חומרת המעשים המיוחסים לו, תוך הבעת כוונות להביא למותם של המתלוננים, בשילוב עם העובדה שקשה היה לצפות את מעשיו של העורר אשר בוצעו ללא רקע קודם.

4. על החלטות אלו הוגש ערר לבית משפט זה, אשר נדחה בכפוף לכך שיוגש תסקיר שירות מבחן בעניינו של העורר שייבחן אם ניתן לאיין את מסוכנתו באמצעות חלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני (עמ"ת 37964-08-24 מיום 22.8.2024). בהחלטה נקבע כי מקרה זה אכן מאפשר מעצר עד תום ההליכים ללא קבלת תסקיר שירות מבחן, אולם נסיבותיו החריגות של המקרה מצדיקות שיימצא לפני בית המשפט לעת הזו תסקיר. בהמשך לכך, ביום 29.9.2024 הוגש לבית המשפט

המחוזי תסקיר בו ציין שירות המבחן כי התרשם מקיומו של סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בתחום האלימות, הגם כי יש ביכולתה של חלופת מעצר סמכותית לצמצם רמת סיכון זו. לאחר שנבחנה התאמת החלופה בבית הוריו של העורר בפיקוחם העיקרי של הוריו ובסיוע אחותו, המליץ שירות המבחן על חלופה זו.

5. בהחלטתו מיום 21.10.2024 קבע בית המשפט כי גם בשים לב לאמור בתסקיר שירות המבחן, אין מקום לשנות מההחלטה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. אכן בתסקיר הומלץ על שחרורו של העורר לחלופת מעצר, אך עיון בתסקיר מעלה ספק בשאלה אם אכן ניתן על ידי שירות המבחן משקל ראוי למסוכנות המגולמת במעשיו. כפי שעולה מהתסקיר, העורר תיאר את עצמו כבעל תגובות נורמטיביות במצבי כעס וכנעדר דפוסי התנהגות אגרסיביים, דבר המצביע על חוסר מודעות ממשי שלו למצבו או על קיומם של דפוסי התנהגות בלתי צפויים, אלימים וקיצוניים ביותר. כך או כך, הדבר מעלה שאלות ממשיות בדבר היכולת לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו, בהיותה עוצמתית ובלתי ניתנת לחיזוי מראש, כאשר ספק אם הערבים שנמצאו כמתאימים יוכלו להפחית מסוכנות זו באופן ממשי. כמו כן, נוכח ברוטליות המעשים המיוחסים לעורר ונחישותו לפגוע במתלוננים, ספק רב אם הוא יוכל לבדו וללא שילוב בהליך אינטנסיבי לערוך שינוי בדפוסיו באופן שיביא להפחתת מסוכנותו.

6. מכאן הערר שלפני בו נטען כי בית המשפט שגה משלא הורה על שינוי ההחלטה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו לאחר שהתקבל התסקיר החיובי בעניינו. לפי הטענה, ומבלי לפגוע בקביעה לגבי קיומן של ראיות לכאורה, שגה בית המשפט כשקיבל את גרסת המתלוננים במלואה, על אף הסתירות הרבות בגרסאותיהם בקשר להתגלגלות סיפור הדברים, ושעה שהונחו לפניו ראיות המצביעות על כך שהעורר היה קרוב לאלימות המתלוננים כלפיו. בין היתר בחומר הראיות נמצאת תמונה של רגלי העורר המנופחות שיש בה כדי להצביע על כך שהמתלוננים הכו את העורר והביאו להכנעתו. בית המשפט גם לא נתן משקל מספק לטענת העורר כי המתלוננים הם אלו אשר החלו את העימות הפיזי נגדו, וכי הוא אך ורק הגיב להכאתו על ידי המתלוננים אשר היו תחת השפעת סמים ואלכוהול. בית המשפט גם לא נתן משקל מספק למכלול נסיבות חייו אשר מצביע על כך שמסוכנותו "אינה אינהרנטית" ועל כך שלמעט בסכסוך שבמוקד הליך זה, הוא אדם אשר נוטה להימנע מעימותים. בית המשפט גם שגה בכך ששלל את התרשמות שירות המבחן תוך שהוא מטיל ספק בנוגע למשקל שהוענק לסיכון הנשקף ממנו ותוך שהוא מבסס את החלטתו בעניין המסוכנות על ההתנהלות המיוחסות לו במסגרת האירוע שבו התרחשו העבירות שבמוקד ההליך בלבד. קביעה שכזו יש לבסס על אינדיקציות נוספות מלבד ההתנהגות המיוחסת לעורר בסכסוך הנדון. כן נטען כי בית המשפט שגה כאשר קבע כי מעצרו עד תום ההליכים הכרחי כדי לשלבו בטיפול באופן שיפחית את מסוכנותו, שעה שניתן היה לשלבו בתוכנית לעצורי בית הכוללת טיפול אינטנסיבי בפיקוח של שירות המבחן כפי שהומלץ בתסקיר. בהקשר זה נטען כי לא ניתנה הנמקה מדוע אין בחלופה זו כדי לאיין את מסוכנותו שהיא לכל היותר ממוקדת כלפי המתלוננים ולא נסובה כלפי כולי עלמא. לבסוף נטען כי בית המשפט לא נתן משקל ראוי לטענותיו בדבר הערכת חומרת פציעותיהם של המתלוננים ולכך שאין מדובר בפגיעות "חמורות המסכנות את חייהם".

7. במענה לטענות העורר טענה המשיבה כי אין כל מקום לשעות לטענות ככל שהן נוגעות להערכת הראיות ולמשקלן, בשל כך שניתנו זה מכבר החלטות חלוטות בעניין זה על ידי בית המשפט. מעבר לכך, ניתוח הראיות בכללותן מצביע על המסוכנות המשמעותית הבוקעת מהעורר ואין זה נכון כלל לתאר את סיפור הדברים באופן שבו היה העורר מטרה להתנהגותם התוקפנית של המתלוננים כלפיו. משכך, יש לאמץ את החלטת בית המשפט המחוזי ולדחות את הערר.

דיון והכרעה

8. ראשית יאמר כי בית המשפט המחוזי הגיע לכלל מסקנתו לאחר ששקלל את מכלול השיקולים והנתונים, ובתוכם המלצת שירות המבחן, ועל פניו אין מקום לטענה כי לא נשקלו כל ההיבטים הרלוונטיים לעניין. שנית, באת-כוח העורר עצמה הבהירה בפתח הדיון שהתקיים לפני ביום 5.11.2024 כי אין מדובר בערר על קיומן של ראיות לכאורה, וכי העורר חזר בו מהטענות שהעלה לעניין הראיות בערר שהוגש בעמ"ת 37964-08-24 לפני השופט ע'גרוסקופף, בו נטען גם כן לקיומה של מעין טענת הגנה עצמית. חרף האמור, שבה והעלתה באת-כוח העורר בערר שלפני את הטענה כי בהחלטת בית המשפט לא ניתן די משקל לטענות שהעלתה ביחס לכך שמדובר באירוע שהתגלגל עקב אלימות קשה שחוזה העורר עצמו מהמתלוננים, בבחינת המסוכנות הנשקפת ממנו והיכולת לאיינה באמצעות חלופת מעצר.

9. אף כי על פי שורת הדין ספק בעיניי אם אכן קיים מקום לדיון בסוגיות אלו בעת הזו, לאחר שחזרה בה באת-כוח העורר מטענותיה בנוגע לקיומן של ראיות לכאורה בערר הקודם שהגישה, למען הסר ספק עיינתי עיין היטב בכל חומר החקירה, והתקשיתי להשתכנע כי קיים בסיס לסברה שהעורר הוא זה שנפל קרבן לתקיפה מצד המתלוננים כלפיו. אכן העורר היה עקבי במשך כל חקירותיו וסיפר כי המתלוננים תקפו אותו והלה הרגיש מאוים. בשל כך הצטייד עם סכין. ברם כל אימת שנשאל מה אירע לאחר מכן, השיב כי נכנס ל"מערבולת שחורה אמוק" ולא זכר דבר על מה שהתרחש (חקירת העורר מיום 15.6.2024 בו טען כי "ראה שחור"; חקירת העורר מיום 19.6.2024, בה מסר שאינו זוכר דבר מאז שהחזיק את הסכין; הודעת העורר מיום 27.6.2024 בה נשאל כיצד הוא זוכר רק חלק מהאירוע והשיב כי הדבר נובע מבעיות נפשיות; עימות בין העורר לאחד מהמתלוננים מיום 30.6.2024 בו לא הסביר העורר כיצד ומדוע היה חמוש עם סכין וטען וחזר וטען כי משאחז את הסכין היה מצוי "במערבולת" או "מערבולת שחורה ואמוק" ואינו זוכר דבר; וכך גם בעימות עם המתלון השני באותו יום). יתר על כן, כאשר נשאל בחקירותיו על אודות מה עוללו לו המתלוננים הוא השיב בפרוטרוט, אך כאשר נשאל על אודות הדקירות שהסב להם, בחר לשתוק בחקירה (הודעת העורר מיום 27.6.24).

10. העורר נסמך בטיעוניו על עדויותיהם של גורמים שלישיים שהגיעו לזירה. בעניין זה הוא הפנה לחקירותיהם של רועי זיו ושביט נוסבאום. כאמור, עיינתי גם בהודעות אלו ולא מצאתי בהן תימוכין

שהעורר היווה יעד לאלימות המתלוננים. אדרבה, בהודעתו של רועי זיו מיום 21.6.2024 עולה כי כאשר הגיע העורר לזירה הוא צעק לעבר אחד מהמתלוננים הפצוע והמדמם ודרש שיספר לו היכן המתלונן השני תוך שהוא צעק שלאחר שימצא אותו הוא "יהרוג אותו". מר זיו אף הוסיף כי העורר היה "בפאניקה" וזרק לבנה על ראשו של המתלונן המנוטרל ממילא ללא פרובוקציה כלשהי מצדו. כך, גם לא ניתן לדלות מהודעתה של שביט נוסבאום מיום 23.6.2024 תימוכין לגרסת העורר, שכן למרות שהיא ראתה שתי דמויות הרודפות אחת אחר השנייה, היא לא ידעה לספר מי רדף אחרי מי, כך שקשה להסיק מהודעתה מאומה.

11. זאת ועוד. ישנן הודעות נוספות של עדים "בלתי מעורבים" המצביעות על התנהגותו האלימה של העורר. כך, ההודעה של שני מורג מיום 15.6.2024 תומכת לגמרי באמור בכתב האישום ובגרסת המתלוננים שהעורר היה "עצבני מאוד" ואף אמר למורג שהגיע לזירה "טוס מפה זה לא קשור אליך". כך גם בהודעה הנוספת של מורג מיום 23.6.2024 מסופר כי לאחר שהעורר דקר את אחד מהמתלוננים, הלך והביא לבנה ואיים על המתלונן באמצעותה, שיספר היכן נמצא המתלונן השני. ולבסוף קיימת הודעה מיום 18.6.2024 של סגן רבש"ץ הקיבוץ, מר רונן גל, שמסר כי הגיע לזירה כאשר העורר היה "על גבול הלא בשליטה" ואף היה לו "קצת קצף מהפה", כי הוא היה נראה לחוץ וכי הוא הודה לפניו ש"איבד" את עצמו.

12. אכן כאמור, העורר מסתמך גם על צילום רגליו המצביעות על נפיחות בצבע סגול בשתי ברכיו (צילום המסומן באות כ"ג בחומר הראיות). בחקירותיו הסביר כי חבלות אלו נגרמו לאחר שנהדף לעבר קיר על ידי מי המתלוננים. אף אם כך היה, מכאן ועד למסקנה כי המתלוננים הם אלו שחוללו את האירוע באופן שהצדיק את מעלליו של העורר כלפיהם בצורה כה אלימה ומסוכנת, המרחק הוא מרחק רב.

13. בהינתן האמור, ובשים לב לכלל שבעת בחינת קיומן של ראיות לכאורה בהליך מעצר יש לבחון את המערך הראייתי הכולל הגולמי (וראו הלכת "זאדה" המכוננת: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 143 (1996)) ולא להידרש לשאלות של מהימנות העדים ולסתירות כאלה ואחרות שיש בעדויות או בפרשנותן - אלא מקום שבו הסתירות מקעקעות את הגרסה כדי כך שלא ניתן להסתמך על העדויות (וראו לדוגמה לאחרונה: עמ"ת 45972-08-24 אלבאטל נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (4.9.2024)) - לא נראה כי יש בטענות העורר כדי להטות את הכף לעבר קבלת גרסתו לעת הזאת ובמסגרת זו באופן המשליך על הקביעה בדבר מסוכנותו, כפי שביקשה באת-כוחו לעשות. זאת ודאי בהינתן שהעורר בחר לעשות שימוש בזכות השתיקה העומדת לו בעת חקירתו בשאלות המרכזיות העומדות בלב הגנתו, דבר שיש לקחתו בחשבון בהליך המעצר (בש"פ 3755/12 אבו אלקיען נ' מדינת ישראל, פסקה י"ב (28.5.2012); בש"פ 777/21 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (1.12.2021); בש"פ 8488/23 שאלאלפה נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (19.12.2023); בש"פ 1199/24 חמוד נ' מדינת

ישראל, פסקה 25 (25.2.2024).

14. זאת ועוד, אין גם בשאר טענות העורר כדי להצדיק התערבות בהחלטת בית המשפט המחוזי. כך ובין היתר, אין מניעה ללמוד על מסוכנותו של העורר מעצם המעשים המיוחסים לו (וראו: סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996). כמו כן, בניגוד לנטען, בית המשפט נימק את קביעתו כי אין בחלופה המוצעת כדי לאיין את המסוכנות המשמעותית הנשקפת מהעורר, בין היתר בהתייחס לדברים שמסר העורר עצמו לשירות המבחן המעידים על חוסר מודעות למצבו בעתות משבר או על דפוסי אלימות קיצוניים ובלתי צפויים. ולבסוף אציין את המובן מאליו כי בית המשפט אינו כבול להמלצתו של שירות המבחן (וראו לדוגמה לאחרונה: בש"פ 6159/24 אמר נ' מדינת ישראל (7.8.2024)), כך שבדואי במקרה זה, בו המסוכנות הנשקפת מהעורר משמעותית ובולטת באופן חריג, אין מקום להתערב בהחלטה שלא לאמץ המלצה זו. זאת אף בהינתן נסיבותיו האישיות של העורר.

הערר נדחה.

ניתנה היום, ז' חשוון
תשפ"ה (08 נובמבר
2024).

דוד מינץ
שופט